

středa, 25. ledna 2012

Dvořákovo dědictví

Jindřich Šídlo

jindrich.sidlo@economia.cz

Takže, co všechno už jsme se z těch báječných let dopravního podniku pod Martinem Dvořákem dozvěděli: Miliardová Opencard. Sedmnáct halířů za tištěnou jízdenku na Panenské ostrovy. Velkorysé nákupy autobusů. Placení patentu na koukání do zdi v metru...

Vzhledem k omezenému rozsahu tohoto textu je třeba výčet ukončit. A položit si otázku, jak to všechno souvisí třeba s pozoruhodným a pochopitelně maximálně složitým obchodem Dvořákovy maminky s advokátní kanceláří Šachta a partneři.

Jistě, je samozřejmě možné, že je vše naprosto nijak. Jen je těch náhod už trochu moc, stejně jako je trochu moc všech těch neobvyklých obchodů dopravního podniku v letech, kdy jej Martin Dvořák řídil.

Suverenita, s jakou Dvořák odpovídá na jakékoliv otázky, je téměř odzbrojující. A docela pěkně se doplňuje se skeptickými odpověďmi primátora Bohuslava Švobody, zda se někdy sku-

tečně dozvíme, co všechno se v Praze dělo v letech 2006–2010, tedy v době největšího mejdanu Bémovy party, jejíž byl Dvořák jednou z nejdůležitějších figur. A zejména, jestli za to někdo bude také někdy popotahován, mině tedy někdo jiný než pár řadových úředníků magistrátu.

Dopravní podnik sloužil zjevně mnoho let jako bankomat, kam si vybraní klienti magistrátu pravidelně chodili pro hotovost z našich účtů. Problém je, že všechny ty smlouvy budou s velkou pravděpodobností sepsány stejně neprůstředně, jako je jisté zcela čistý obchod mezi matkou Martina Dvořáka s advokátní kanceláří, která – shodou okolností, samozřejmě – pracovala pro dopravní podnik, stejně jako pro firmy, které se kolem zakázek dopravního podniku léta s úspěchem pohybovaly.

Takže známe způsoby, jak se to roky dělalo, a tušíme, že to asi nakonec projde. Smutný závěr z toho je, že opakování scénáře v nových podmínkách s novými beneficienty je o něco nejistější jen proto, že v onom bankomatu už téměř nic nezbylo, a to včetně debetu.

NÁZORY